

JUHLAPUHE JA RUNO

Riitta Räsänen Kolkun kyläjuhlassa 19.07.2008

Vietämme tänään Kolkun Pienviljelijäyhdistyksen ja koulun 80-vuotisjuhlaa. Voimme vain kuvitella millaista elämä oli noina aikoina: ei ollut sähköä, radiota, televisiota, kännyköitä, tietokoneita; ei voinut googlettaa, skypeuttaa eikä mesetää. Kuinka ihmiset oikein tulivatkaan silloin toimeen ilman tätä kaikkea, mihin me tänä yltäkyläisyyden aikana olemme tottuneet.

Onneksi tuli tämä koulu - sivistyksen kehto- tällekin kylälle. Isäni - kylän vanhin - ja äitini ovat käyneet tätä koulua, samoin veljeni nuorinta lukuun ottamatta. Minun vuosikertani oli viimeinen tämän koulun aloittanut ikäluokka. Rakennuksena tämä tuli tutuksi, ja taisihan siinä olla apua myös lukuisista tanssikerroista salin lattioilla.

Aloitimme koulun eppuina vuonna 1966 Sipukan Astan ja Peltoniemen Maijan kanssa. Ensimmäisenä päivänä saimme Aapisen. Moni varmaan osaa vieläkin useita siitä jotain ulkoa - on ollut varmaan vaikuttava kirja! Olen säästänyt Aapisen ja laskentokirjan – niin kauniita koulukirjoja ei enää osata tehdä.

Seuraavassa on muistoja omista ja ehkäpä myös veljeni kertomista koulupäivistä ja sen jälkeisestä koulutalon elämänkaaresta.

Vanhasta koulusta Kolkulla
on paljon muistoja tallella.
Opettajia monenlaisia,
enimmäkseen aina naisia.
Komento kuin vääpeleillä
koulussamme oli heillä.

Aapiskirja saatiin siellä
sen runoja hoettiin koulutiellä.
Luku, laulu, laskeminen
kirjoittamaan oppiminen
eppujen se oli työtä.
Onni lienee ollut myötä,
kun patalapun muodon sai
tuo keränloppu pieni vain.

Välitunnit hippasilla,
piilosilla, polttosilla,
ruutukisaa hypättiin,
seinäpallo osattiin.
Talvella Peipon mäki
monet hiihdot kyllä näki.
Välitunti juuri riitti,
kun peltokiekan nopsaan kierti.

Kelloa kun ope soitti,
silloin luokkaan meno koitti.
Ensin jonot suoriksi,
sitten vasta menoksi.
Tiukat oli silloin säännöt,
pojat koki monet väännöt.
Tuhmat nurkkaan laitettiin,
hetki hiljaa vietettiin.

Uskonto ja isänmaa
opetuksen perustaa,
koti siihen lisättiin,
vapaudesta kiitettiin.
Kunnioitus vanhempain,
taitaminen hyvän tapain,
rehellisyys, raittius,
koulun oli vaatimus.

Kerran viikossa ope katsoi
kynnet, kammot, hiuksetkin.
Onneksi äiti huolta piti,
joten moitteetta selvittiin siitäkin.
Keittäjää auttamaan
oltiin aina innoissaan.
Puolukoita kukin toi,
Sylvi niistä puuron loi.

Koulu sulki ovensa
vuonna kuuskytseitsemän.
Loppui taival tuttu tuo,
Kumpumäki kutsui luo.

Kolkun koulu uudestaan
heräs vielä unestaan.
Tanssit tahdin määräsi
väet suuretkin kun keräsi.
Moni meistä muistaa aikaa
tanssikenkään kultataikaa.
Sydämet se nuorten sai
sykähtämään - totta kai.

Mutta nyt mä tahdon kiittää,
kiittämistä paljon riittää:
teille jotka ahkeroitte
ajan uuden talolle loitte.
Uskomaton suoritus
tämä voimain ponnistus.
Eväät siihen aikanaan
saatiin täältä - tavallaan.

Kolkkulaisuus aina kantaa,
pohjan meille vahvan antaa.
Ole siitä ylpeä, anna sen näkyä!